מטפלת הפיות

פטריק קנדי, מאגדות אירלנד

בסביבת קולגררוב חיו פעם איכר ואישתו. נולדו להם שלושה ילדים, וסיפורי קרה כאשר הצעיר היה עוד תינוק. האישה הייתה אישה טובה, אך חשבה רק על משפחתה והמשק שלהם, עבדה קשה, וכשבכנסייה ירדה על ברכיה, נרדמה לעתים קרובות.
ובכן, יום ראשון אחד שלחה את בעלה עם שני הילדים הגדולים לכנסייה, ובעצמה הלכה להתייעץ עם אנשי הפיות בעניין מחלה של אחת הפרות שלהם. היא איחרה לכנסייה ואחר כך הצטערה מאוד על כך, כי בעלה כעס עליה והיא הרי אהבה אותו מאוד.
מאוחר בלילה האיכר התעורר כי אחד הילדים קרא "אמא! אמא!" וכשהתיישב במיטה ושפשף את עיניו לא ראה את אישתו בצדו. כאשר שאל את הילדים מה קרה לאמא שלהם, ענו שראו את החדר מלא באנשים קטנים וחמודים, לבושים לבן ואדום וירוק, ואמא שלהם ביניהם, כשהיא יוצאת מהדלת, כאילו בשינה. הוא רץ מיד החוצה וחיפש סביב הבית, אך לשווא. הוא לא שמע ממנה יותר במשך ימים רבים.
ובכן, האיש היה אומלל כי אהב את אישתו לא פחות מאשר היא אהבה אותו. הוא בכה לעתים קרובות כי ילדיו היו מוזנחים ומלוכלכים לעתים קרובות, ורק שכנה אחת טיפלה בהם קצת, כשהיה לה זמן פנוי.
כעבור כשישה שבועות, בדיוק כאשר יצא בבוקר לעבודה, ניגשה אליו שכנה, שנהגה לטפל בנשים חולות, והלכה יחד אתו לשדה, ותוך כך זה משסיפרה לו.
"לפני שנרדמתי אמש שמעתי משק פרסות סוסים על הדשא, ואחר כך דפיקה בדלת.. כשיצאתי ראיתי אדם כהה, רכוב על סוס שחור, שאמר לי להתכונן לבוא אתו, כי אישה מכובדת זקוקה לי.

כשרק לבשתי את מעילי הוא לקח את ידי ועוד לפני שיכולתי לנוע כבר ישבתי אתו על הסוס. שאלתי "לאן אנו נוסעים, אדוני?" והוא ענה "תכף תדעי" העביר את ידו מעל עיניי, ולא ראיתי יותר דבר.
החזקתי אותו בחוזקה ולא ידעתי האם אנו רוכבים קדימה או אחורה, או כמה זמן רכבנו, עד ששוב לקח את ידי והרגשתי שאני עומדת על האדמה. הוא שוב העביר את אצבעותיו מעל עיניי ואז ראיתי כי אנחנו עומדים לפני שער של טירה. נכנסנו לאולם גדול ולחדרים יפים , צבועים כולם בצבעים ירוקים, עם סרטים זהובים וקישוטים, ושטיחים מפוארים, וכיסאות ושולחנות ווילאות. וסביב הסתובבו גברות וגברים מכובדים.
בסוף הגענו לחדר שינה, ושם שכבה אישה יפהפה עם תינוק יפה לידה. הגברת מחאה כפיים והאיש הכהה נשק לה ולילד, שיבח אותי ונתן לי צלוחית עם משחה ירוקה, כדי למרוח על הילד. ובכן, מרחתי אותו ומרחתי, אבל עיניי התחילו לצרוב והעברתי עליהם אצבע אחת. כשהבטתי שוב סביב נבהלתי כפי שעוד לא נבהלת מעולם. החדר היפה לא היה אלא מערה עגולה גדולה, עם מים נוטפים מקירות האבן ומתוך החמר. הגברת והאדון והילד נראו עלובים, מורעבים, לא יותר מאשר עור ועצמות, ולבושים בסחבות ישנות.
לא נתתי סימן שראיתי את ההבדל ואחרי זמן מה אמר לי האיש "לכי לכניסה ואני אבוא מיד ואחזיר אותך בשלום הביתה."
רק הגעתי לפתח המערה כשפגשתי את מולי, אישתך המסכנה. היא הייתה מבוהלת ולחשה לי "הביאו אותי לכאן כדי שאטפל בילד של המלך והמלכה של פיות, אך יש עוד דרך להציל אותי. המלך עם כל אנשי חצר יעבור ליד טמפלאשמבו בליל השבת, כדי לבקר אצל פיות של רוס הישן. אם ג'ון יוכל לתפוס את ידי או את מעילי כשארכב לידו, ויעז להחזיק אותי, אנצל. הנה המלך. אל תוציאי הגה ואל תעני. ראיתי מה קרה עם המשחה."

האיש הכהה לא הביט כלל על מולי ולא חשד בי כלל. כשיצאנו ראיתי שאנו בעמק ראת קרומוגא. שוב הייתי על הסוס שנראה הפעם כבהמה שחוקה ופחדתי שייפול תוך כדי הרכיבה. אך לא קרה כלום עד שהגעתי לביתי. המלך הכניס חמש מטבעות זהב לידי, הודה לי ואיחל לילה טוב. אני מקווה לא לראות יותר את פניו. נשכבתי במיטה והרבה זמן לא יכולתי להירדם, ולמחרת, כשבדקתי את חמש המטבעות שנתן לי, מצאתי רק חמשה עלים של אלון, יקולל הנותן!"
אתם יכולים לתאר לכם את הפחד אבל גם השמחה של האיכר, כאשר האישה גמרה את סיפורה. הם עדיין המשיכו לדבר, אך אין לנו יותר עניין בדבריהם. בערב שבת שניהם עמדו בהצטלבות הדרכים המובילה לרוס.

הם עמדו שם והביטו בכוון הגשר. ירח נתן אור חלוש מעל הנהר. פתאום האישה קראה "הנה הם באים, הרתמות מצלצלות ונוצות רועשות!" הוא הביט אך לא ראה כלום, ורק עמד רועד כולו והסתכל בכוון הנהר.
"אני רואה את אישתך" היא אמרה "היא רוכבת בצד, כדי שתהיה קרוב אלינו. נלך בשקט, כאילו לא מרגישים כלום, וכשהם יעברו אתן לך דחיפה. ווי לך אם לא תעשה אז את חובתך!"
הם הלכו בשקט אך לבבותיהם דפקו חזק. הוא אמנם לא ראה כלום ורק שמע את צלצול רתמות וצעדי הסוסים ובסוף האישה דחפה אותו, כפי שהבטיחה. הוא פתח את זרועותיו והנה אישתו הייתה בהן והוא ראה אותה בבירור. אך מסביב קמה מהומה ורעש כמו ברעידת אדמה. מסביבו ראה יצורים איומים, זועקים ומנסים למשוך את אישתו מידיו. הוא עשה סימן צלב וקילל אותם בשם האל והחזיק את אישתו כאילו זרועותיו היו מברזל, וכעבור רגע הכל שקט, והיא הייתה בידיו שלו ושל השכנה הטובה.
כעבור זמן היא הייתה כבר בבית ודאגה

למשפחתה, ואחרי האירועים ביקרה כבר יותר בכנסייה, וגם נמנעה מפגישות עם אנשי הפיות במשך כל השבוע ובמיוחד ביום ראשון הקדוש. אך אין זה פשוט להסתבך עם הפיות, העם הקטן, כפי שקוראים להם באירלנד, בלי שיישאר סימן כלשהו. מולי, המטפלת האמיצה, לא ניצלה מכך אף היא. יום אחד, בשוק בעיירה אניסקורטי ראתה את האיש הכהה, נראה רעב ביותר, מסתובב בין חביות חמאה וטועם פעם מאחת, פעם משנייה. "אדוני" פנתה אליו ברוב טיפשותה "אני מקווה שגברתך והילד בריאים." "אכן כך, תודה" ענה בקול חשדני כשהוא עומד בצדה "איך אני נראה לך במעיל החדש שלי?" "אינני יכולה לראות אותך כראוי" אמרה. "אז אולי עכשיו?" שאל כשהוא עובר לצד שני. "הו, אדוני, המעיל שלך נראה לא יותר יפה מעלה שנשר מעץ." "אז אולי" אמר הוא "עכשיו זה יראה אחרת" והכה בעיניה בידו. ידידי! מאותו רגע היא כבר לא ראתה אור יום עד סוף ימיה.